

Het Rode Koffiebekertje

Humphrey was met op wanhoop gelijkende verbetering op zoek naar een hobby. Bijna iedereen die hij kende, had wel een hobby. Sommigen verzamelden oude wegwerpaanstekers, anderen probeerden een zo groot mogelijke collectie oude vlaggen uit de Boerenoorlog aan te leggen en weer anderen kochten waar ze maar konden, gebeeldhouwde vruchtbaarheidssymbolen op. Hoewel hij de eerste activiteit zinloos, de tweede tot mislukken gedoemd en de derde op zijn minst Freudiaans verdacht vond, meende Humphrey dat iedereen recht op zijn eigen liefhebberij had, inclusief hijzelf. Het probleem was echter dat hij niets kon bedenken dat leuk genoeg was om als hobby uit te oefenen.

Tot op een dag het toeval hem een handje hielp.

Het was vroeg in de morgen toen hij achter een overigens buitengewoon lelijke seniorenflat langs wandelde en zijn oog viel op een object. Het was een rood koffiebekertje, dat op zijn kop op het trottoir stond, net alsof iemand dat daar met een vooropgezette bedoeling had neergezet.

Waarschijnlijker was het echter, dat ofwel iemand uit de seniorenflat het bekertje uit het raam had laten vallen, ofwel dat iemand op straat zijn caffainerijke versnapering had genuttigd en daarna achteloos het bekertje had laten vallen. In beide gevallen was het bekertje op zijn kop neergekomen en wonderlijk genoeg zo blijven staan. Humphrey dacht daar niet al te uitvoerig over na, immers, hij had bij het zien van het bekertje op zijn pad een ingeving gekregen. Daar voor hem lag zijn hobby!

Het zojuist genomen besluit had niet meer dan enkele seconden besluitvorming in beslag genomen en Humphrey liep nog altijd over het trottoir in de richting van het rode bekertje. Bij een op dezelfde coördinaten aangehouden koers zou hij over grofweg geschat vijf stappen het bekertje kruisen. Hij begon zijn voorbereidingen. Eerst haalde hij diep adem.

Toen, intussen zonder zijn pas te versnellen of te verlangzamen doorlopend, veerde hij bij elke stap lichtjes door zijn knieën door op de bal van de op dat moment de grond rakende voet, te balanceren. Hierdoor maakte hij zich gereed voor het moment suprême.

Dat kwam toen zijn linkervoet op ongeveer 60 cm afstand van het koffiebekertje de grond raakte. De volgende stap zou zijn rechervoet, vrijwel zonder dat hij zijn lichaam zou hoeven te verdraaien, op het bekertje brengen. Hij zakte iets door zijn linkerbeen en haalde voor de laatste maal diep adem.

Toen sprong hij op, zo hoog hij kon, en liet zijn hele gewicht op de rechervoet neerkomen, die daardoor met een niet te verwaarlozen kracht, snelheid en gewicht op het bekertje neerdaalde.

Het bekertje werd verpletterd. Met een schril piepend geluid klapte het in elkaar zodat het tot een plat en rood geplet objectje op het trottoir gereduceerd werd. Het geluid echode langs de depressieopwekkende pseudo-balkonnen van de seniorenflat en hoewel dit op het rustige tijdstip van de morgen de stilte op brute wijze verstoorde, klonk het Humphrey als muziek in de oren.

Met vederlichte tred liep hij door, een gelukkig mens geworden. Hij had een hobby. Voortaan ging hij op zoek naar toevalligerwijs op het plaveisel terecht gekomen, rode plastic koffiebekertjes die op hun kop stonden, zodat hij ze in één stap met de grond gelijk kon maken. Het zou even zoeken zijn om met dagelijkse regelmaat een koffiebekertje te vinden dat aan deze voorwaarden voldeed, maar dan had hij ook wat hij altijd gewild had: een leuke hobby die bovendien de tijd op effectieve wijze liet verglijden.